

OVERDENKING BIJ LC 9 VS 51 T/M 62

Velen van ons zullen deze zomer op vakantie gaan. Misschien weet je al waarheen, misschien ook nog niet. En misschien ga je ook wel niet weg. Er zijn hele verschillende soorten reizen. Reizen waar je 's morgens precies weet waar je 's avonds zult zijn, dat je er zeker van bent dat je een dak boven je hoofd hebt en een lekker bed om in te slapen en van alle gemakken voorzien bent. En er zijn reizen waar je gewoon maar op weg gaat en 's avonds ergens een plekje zoekt om te overnachten. Reizen waar je veel risico's neemt en aan het toeval overlaat of zo weinig mogelijk. Ik ben benieuwd voor wat voor een vakantie u kiest, een reis waarbij je al een heleboel dingen weet, met veel zekerheid en wat meer gemak, of een reis die meer een avontuur is.

Jezus was altijd op reis. Niet alleen in de vakantie maar elke dag. Zijn hele leven bestond uit onderweg zijn. 's Morgens wist hij vaak niet waar hij 's avonds zou slapen. Hij at dan eens bij die en dan eens bij die. Vogels hebben nesten zegt hij, en vossen hebben holen, maar ik heb geen vaste plek. Ik ga altijd weer verder. Waarom eigenlijk? Waarom ging hij niet gewoon ergens wonen om daar verder te blijven? Waarom koos hij voor zo'n aparte manier van leven?

Ik denk omdat die manier van leven iets liet zien van wat hij geloofde en bij wat hij aan anderen wilde laten zien. Dat leven betekent onderweg zijn met God. Dat leven niet is: blijven zitten waar je zit en alles zo houden als het is, zo veilig als het maar kan. Heel vaak willen we dat wel graag. Je weet wat je hebt en je weet niet wat je krijgt, wordt er dan gezegd.

Onze Bijbellesing gaat over mensen die zeggen dat ze op weg willen gaan, met Jezus mee, maar die diep in hun hart toch maar het liefste blijven waar ze zijn. De ene zegt dat hij eerst zijn vader wil begraven, eerder kan hij echt niet komen. De andere zegt dat hij eerst afscheid wil nemen van zijn huisgenoten, dan pas kan hij gaan. Jezus zegt tegen deze mensen: zo gaat het niet, blijf dan maar liever helemaal thuis.

Dat komt nogal bot over. Kan hij dan helemaal niet begrijpen dat deze mensen eerst graag afscheid willen nemen van hun leven zoals het was voordat ze zo maar op weg kunnen gaan? Dat moet toch kunnen? Ik denk dat Jezus dat heus wel begrijpt en daar ook niets op tegen zou hebben als dat het alleen zou zijn. Maar het gaat hier om iets anders.

Soms wil je helemaal geen stap vooruit doen, wil je eigenlijk alleen maar dat alles blijft zoals het was. Achterom blijven kijken noemt Jezus dat. En hij zegt hier: Leven betekent vooruitkijken en op weg durven gaan, de toekomst tegemoet. Daarvoor moet je ook dingen loslaten. Dingen waar je aan gewend was maar die veranderen. Ideeën die je in je hoofd had maar die toch niet helemaal meer blijken te kloppen. Het leven bestaat uit loslaten, uit dingen wagen, zegt Jezus hier. Alleen dan kun je verder gaan.

Toen we deze dienst samen voorbereidden, bij jullie thuis, Esmée was er ook bij, hadden we het daar samen over. Ik vroeg jullie wat dit verhaal bij jullie opriep. Jullie hoorden er een uitnodiging in om op weg te gaan en niet te blijven hangen in het verleden en in wat moeilijk was in dat verleden. Je kunt je zo gemakkelijk in boosheid en gekwetstheid vastbijten als andere mensen je niet goed begrijpen en behandelen.

Je kunt in je boosheid vuur uit de hemel afroepen om die mensen te verteren. Maar je kunt ook het stof van je voeten afschudden en proberen verder te gaan. Je richten op de toekomst in plaats van op het verleden.

Jij, Michael vertelde dat jij probeert om zo te leven, om wel lering te halen uit het verleden, maar je er niet door te laten bepalen en altijd verder te kijken. Jullie vertelden ook over jullie weg samen. Over de ziekte van Mindie die zorgt voor nogal wat obstakels. Over jullie kinderwens waarvan je op een gegeven moment dacht: misschien moeten we die wel loslaten. En jullie vertelden hoe je die wens in de handen van God hebt gelegd.

Jij, Mindie vertelde over de ervaring dat angst en paniek plaats kunnen maken voor rust, op het moment dat je het over kunt geven. Over het vertrouwen dat je niet alleen bent in de dingen die je overkomen, dat God erbij is en naast je staat, juist ook in je pijn en verdriet. Je bent nooit alleen, zei je, en verwees naar het gedicht van de Voetstappen in het zand, waarin God er toch steeds blijkt te zijn geweest, anders en veel dichterbij dan gedacht.

En nu is Esmée er. Wat zijn jullie ongelooflijk blij met haar. Zo graag wil je samen goede ouders voor haar zijn en haar helpen haar weg in het leven zo goed mogelijk te vinden. Wat je zelf als kind aan goeds hebt meegekregen wil je je eigen kind ook graag meegeven. De verhalen uit de Bijbel horen daarbij. Het vertrouwen dat in die verhalen doorklinkt, de boodschap dat je niet alleen bent in het leven. Je wilt haar het geloof niet opdringen, maar haar leren dat ze vrij is om de weg van het geloof te gaan en haar laten zien wat een mooie en goede weg dat is.

En daarom zijn jullie vanmorgen hier in de kerk gekomen. Andere zondagen maakt de ziekte dat eigenlijk onmogelijk, maar voor vandaag heb je alles op alles gezet om hier te zijn. Hier in de kerk, de plek waar al heel lang geloofd wordt in de God die naast mensen staat, de God die de bron is waar wij allemaal uit zijn voortkomen en als het doel waarheen we allemaal op weg zijn. Die ons wil laten zien hoe het leven bedoeld is, hoe het goed kan worden voor alle mensen. Voor alle mensen, niemand uitgezonderd. Er is een lange en spannende weg te gaan voordat dit doel uiteindelijk bereikt kan worden. Op die weg kan van alles gebeuren en ook hele moeilijke dingen. Maar als je in dat doel durft te geloven wordt jouw weg daar wel anders van.

Hoe de levensweg van Esmée eruit zal zien, niemand van ons die het weet, maar ze mag op weg gaan, samen met God.

